

*A szentmise
mint életmise*

P. Beller Tilmann

A SZENTMISE, MINT ÉLETMISE
CSALÁD – ÉLŐ SZENTÉLY 2.

P. Beller Tilmann

**A SZENTMISE,
MINT ÉLETMISE**
CSALÁD – ÉLŐ SZENTÉLY 2.

Családakadémia
Óbudavár, 1999

A könyv eredeti címe:
Die heilige Messe als Lebensmesse
Nr. 2 der Serie
Familie – lebendiges Heiligtum
Sekretariat der Schönstatt-Familienliga,
Vallendar, 1992

Fordította: Dr. Várnagy Péterné Hámori Zita

Kiadja a Családkadémia–Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Fő u. 14., tel./fax: 87/479-008
Drótposta: schoenst@mail.mtatv.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre
Nyomás: VE-Grafo nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Kövi Kolos

Tartalom

Előszó	7
Uram, irgalmazz!	9
Az Úristen szavát hallgatjuk	11
Az Úristen szavát hallgatjuk a mindennapi életünkben	13
Elmondjuk kéréseinket	17
Elhozzuk adományainkat	19
Hálaadás	21
Az Úristen életünk középpontjában	23
Egyesülés Jézus Krisztussal az Oltáriszentségben	25
Elbocsáttatunk	29

Előszó

A szentmise keresztény életünk középpontja. Gondolataink az oltár körül forognak. Ott ajándékozza magát oda Jézus újra és újra az Égi Atyának. Ez személyesen érint meg minket. Életünknek egyetlen igazi értelme van: utunk hazavezet minket az Atyához. Hétköznapi életünk is a Jóistenhez igazodik. Mivel Krisztus a szívünkben él, magunkkal visszük Őt. Ő maga imádkozik bennünk, lelke betölt minket. Krisztusban fedezzük fel testvérünként a másik embert. Krisztusban fedezzük fel magunkat újra és újra házastársként, házaspárként, családként, kisközösségként, akik Krisztussal és Krisztusban az Atya körül forgunk. A szentmise keresztény életünk középpontja. Elhatároztuk, hogy ebből a középpontból fogunk élni. Ezért szeretnénk mélyebben betekintést nyerni a szentmise titkába, hogy egyre jobban tudjuk élni létünk igazi középpontjából.

Itt felmerül azonban egy nehézség. Hétköznapi életünk más pályákon vezet, mint egy liturgikus ünnep. A szentmisében énekekkel és imákkal találkozunk, melyek atmoszférát teremtenek. Ha a szentmise jól felépített, átengedjük magunkat az atmoszféra, a hangulat sodrásának. Hogy valóban gyümölcsöző legyen a szentmise, a mise folyamatát bele kell építenünk a hétköznapi életünkbe. A napi szentmisének életmisévé kell válnia, mondja

atyánk és alapítónk, Kentenich atya. Hétköznapi életünk és a szentmise történéseinek kapcsolatáról van szó.

Egész keresztény életünk középpontja, a szent Eucharisztia ünnepe, szoros kapcsolatban áll további szentségi életünkkel. Az Eucharisztia és a házasság szentségének közös vonása, lényege: a tökéletes, kölcsönös odaajándékozás. Jézus Krisztus a Golgotán odaajándékozta magát az emberiségért az Atyának. Mi a házasságban ajándékozunk magunkat egymásnak. A kenyér a tökéletes odaadás jele. Házasságunk önmaga is jelképpé lesz, hogy hírül adja a világnak: így ajándékozom magam nektek, így ajándékozom magam értetek a Mennyei Atyámnak. Ha kapcsolatot keresünk a szentmisével, közösségünk egyre élettelibbé és mélyebbé válik. Döntő kérdés: számunkra az egymás iránti kölcsönös szeretet forrása-e a szentmise?

P. Tilmann Beller

Uram, irgalmazz!

A szentmise elején áll a közgyónás, a közös bűnbánat. Úgy jöhetünk Istenünk elé, amilyenek valójában vagyunk: nyomorúságosan, gyengén, bűnösen. Bűneink megbánása felkészít minket az ünnepre. De egyben bevezet bennünket a szentmise legbensőbb titkába: Isten meg szeretne ajándékozni minket irgalmával. Jézus Krisztus kedvéért azt szeretné mondani nekünk: minden újra rendben van, elfogadlak olyannak, amilyen vagy.

A szentmisére való felkészüléskor gondolatainkba mélyedünk. E rövid elmélyülést a pap rendeli el számunkra. A szentmise alatti bűnbánat, az irgalomért, a kegyelemért való könyörgés annál gyümölcsözőbb, minél jobban sikerült rá otthon felkészülni. Magunkba mélyedünk: hol követtünk el bűnt? A legjobb, ha egészen konkrét dolgot veszünk szemügyre. Gyakran van szívünkben határozatlan, bizonytalan bűntudat: érezzük, valami nincs rendben, valamit rosszul csináltunk. A bűntudat arra emlékeztet minket, hogy mi, emberek, az eredeti bűnben élünk. Érezhetjük nyomorúságunkat.

Örökölt, bűnös természetünket gyakran ott is megéljük, ahol nem személyes bűnről van szó. Egy példa: az emberek a tv-ben látott műsorokról beszélnek. Kérdezősködünk, és válaszként azt kapjuk: Hogyan, ön nem látta? És máris, mintha bűntudatot éreznénk. Bár nem követtünk el személyes bűnt, mégis kellemetlen érzésünk támad. Vagy egy másik

példa: Valami nincs rendben a ruhánkkal. Mások megjegyzést tesznek, és mi vétkesnek érezzük magunkat. Ezekben az esetekben sem fogyatékoságról, sem vétkességről nincs szó. Természetünk törékenysége és sérülékenysége jelentkezik. Egy harmadik példa: nehéz feladat előtt állunk, és úgy érezzük, nem nőttünk még fel hozzá. A bennünket eltöltő érzés nagyon hasonlít a büntudathoz. Természetünk vétkessége csak megerősödik bennünk, ha egészen tudatosan kutatunk föl konkrét eseményeket. Ha csak az általános büntudatérzésnek adjuk át magunkat, nagyon nehéz találkozunk az isteni kegyelemmel.

Tehát keresünk egy konkrét pontot, amikor valamit hibásan tettünk, ahol gyengeségünk megnyilvánult, vagy amikor lelkiismeretlenek, megbízhatatlanok voltunk. Ezt a konkrét szituációt vesszük szemügyre, visszük magunkkal a szentmisére. Égi Atyánk elé állítjuk, és azt mondjuk neki: Atyám, ilyen vagyok. Megszólítjuk: Uram, irgalmazz!

Az „Uram, irgalmazz!”, a „Kyrie eleison!” az egyik legrégebbi imádsága szentegyházunknak, melyet a mai napig megőrzött. Silány, nyomorúságos természetünk számolhat a Jóistennel, aki Jézus Krisztusban irgalmával fordul felénk.

Házastársként bűneink bevallásakor különös lehetőség tárul elénk. Elmélyülünk: hol vétkeztünk egymás ellen? Tettem-e olyat, ami megterheli kapcsolatunkat. Amikor együtt készülünk fel a szentmisére, elmondhatjuk egymásnak, hol érezzük magunkat a másik előtt bűnösnek. A Jóistentől való

bocsánatkérés egyben társunktól való bocsánatkérés is. A házastársunk által mondja nekünk az Úristen: megbocsátok neked, újra elfogadlak. Egységünk házastársunkkal Krisztus tökéletes szeretetének jelképe. Kettőnk kiengesztelődése egyben az Úrral való kiengesztelődés és egység elmélyülése. A szentmisén a közgyónás vagy a Kyrie alatt egymás tudtára adhatjuk egy apró jellel, hogy részünk-ről újra minden rendben van, és mi is kérjük társunk megbocsátását.

Az első konkrét kérdés az előkészületkor így hangzik: Hol érzem magam bűnösnek? Hol érzem magam a házastársam előtt vétkesnek? Mely bűnököt szeretném magammal vinni a szentmisére?

Az Úristen szavát hallgatjuk

A szentmisére összegyűlt közösség az Úristen szavát hallgatja. Isten szól hozzánk. Hallgatjuk az olvasmányt és az evangéliumot, vasárnaponként a prédikációt. Ezekre az olvasmányokra felkészülünk. Leülünk és elolvassuk együtt a misekönyvben a vasárnapi szent szövegeket. A legtöbb plébánián megadják a vasárnapi evangélium és olvasmányok szövegét a plébánia híveihez szóló levelekben is. Nem túl nehéz feladat megtudni, melyik olvasmányok következnek vasárnap. Át kell gondolni, me-

lyik egyházi évről van szó, és ha egyszer nekikezdünk ennek a munkának, a folytatás már igen egyszerű. Tehát együtt olvassuk a Szentírást. Aztán öt perc szünetet tartunk, ez idő alatt mindenki magába mélyed, és csendben végiggondolja a hallottakat. Az eltelt percek után elmondjuk egymásnak, mi érintett meg, mi az, amit értéknek tartunk a szövegekben. A bibliai értelmezés, magyarázat kérdéseit későbbre hagyjuk.

Isten azon keresztül szól hozzánk, ami megérint minket, ami felkelti érdeklődésünket. Ha figyelünk arra, mi érinti meg a társunkat, róla magáról is sokat megtudhatunk. Lehet, hogy az Úristen ezáltal is szólni akar hozzánk. Házastársunk szíve Isten mondanivalója felismerésének egyik forrása. Amennyiben házastársunk tudomásunkra hozza, hogy mi az, ami a szent szövegekben tetszik, vagy ami belsőleg megérintette, akkor egyben meg is tartja a Szentírásról szóló első prédikációt.

A prédikációt nem ismerhetjük meg előre, de utólag együtt ízlelgethetjük. Tehát odafigyelünk a szentbeszédre, persze ugyanazzal az alapbeállítottsággal: mi az, ami nekem szól, mi érintette meg a bensőmet, hol akar nekem valamit mondani a Jóisten.

Ha így hallgatjuk a prédikációt, akkor készek leszünk olyasvalamit is elfogadni a pap tolmácsolásában, ami számunkra nem kellemes. Otthon aztán kicserélhetjük gondolatainkat a szentbeszédről, át-gondolhatjuk: mi a teendő?

Az Úristen szavát hallgatjuk mindennapi életünkben

Isten hozzánk szól a Szentírásban, hitünk révén pedig észrevesszük és elfogadjuk, amit Ő mond nekünk. Isten a hétköznapi életünkben azáltal üzen nekünk, ami velünk történik. Ezt gondviselő hitnek nevezzük. Isten a velünk történt dolgoknak értelmet ad. Mi pedig megpróbáljuk megtalálni az átélt dolgok jelentőségét, értelmét azáltal, hogy visszagondolunk az elmúlt időszakra, az elmúlt napokra. Ha bensőleg összeszedetten élünk, rögtön megérezzük, mit akar mondani, ajándékozni nekem a Jóisten. Azokban az időszakokban, melyekben a hit fénye igen erősen világít életünkben, a nap folyamán újra és újra halljuk hozzánk szólani Őt. Gyakran elfoglaltságunk miatt nem figyelünk kellőképpen szavára, üzenetére. Ezért szakítunk később időt arra, hogy leüljünk a háziszentélyünkben, és nyugodtan visszagondoljunk a történetekre. Engedjük, hogy „utolérjen” bennünket az elmúlt időszak.

Amikor felkészülünk a szentmisére, belevisszük hitbeli megtapasztalásainkat a szent történésbe. A szentmisén Krisztusban a Mennyei Atyával találkozunk. A Mennyei Atya egész héten szólt hozzánk. Átgondoljuk tehát: Mit is mondott nekünk a Jóisten az elmúlt héten? Ha együtt készülünk föl, átgondoljuk: Hol adott feladatot? Hol ajándékozott keresztet?

Hol adta nekünk Isten a szeretet jelét? Isten föltöbb gyengéd. Gyakran kis, jelentéktelennek tűnő dolgokkal üzen: veled vagyok, hordozlak téged, oda szeretném ajándékozni magam neked. Ez folyton-folyvást tartó áram, mely az Atyától érkezik hozzánk. Isten a mindennapi élet dolgait használja arra, hogy megajándékozzon minket.

„Atyaként látunk állni Téged
csendben a történesek mögött.
Átkarol Téged a szeretet tüze,
áldozatkészen, boldogan megyünk Hozzád.”

(Himmelwärts – Az ég felé, 26. old.)

Isten feladatainkon keresztül is szól hozzánk. Nem passzívan szenvedjük el a dolgokat, mint a korábbi generációk, hanem Istenünk segítségével a dolgok mögé látunk, észrevesszük feladatainkat. Ehhez elmélyülés, elmélkedés, nyugalom szükséges. Átgondoljuk, mit tettünk az ő szolgálatában az elmúlt héten. Itt van a házastársunk, gyermekeink, barátaink. Isten bízott meg minket a feladatainkkal, ez a hivatásunk. Elég, ha csak egy-egy pontot ragadunk ki, amely az elmúlt héten számunkra különös jelentőséggel bírt.

Isten sokszor azok mögött az emberek mögött áll, akiknek ránk van szüksége. Mintha azt mondaná: Neked küldöm ezt az embert, fordulj hozzá. Az ősegyház ezt így fejezte ki: „Ha láttad a testvéredet, Krisztust láttad.” A gyermekeinkre gondolunk. A házastársunkra gondolunk. Isten az elmúlt héten a házastársunkat használva azt mondta nekünk: „Szükségem van az ő számára a szeretetedre.”

Isten a szenvedésben is velünk van. A szenvedés Isten felé irányít minket. Ugyanis az eredeti bűnt hordozó ember gondolatai önmaga körül forognak, és mert körülöttünk forog a világunk, sok nagy dolgot nem teszünk meg. Sokszor mutathatnánk ki szeretetünket, de magunkkal vagyunk elfoglalva, csak önmagunkat keressük. Ha Isten valamilyen szenvedést küld az életünkbe, „átállítja a váltót”. Azt mondja nekünk: „Gyermekem, te az enyém vagy. Túlságosan ragaszkodsz bizonyos dolgokhoz, túl sok gondot csinálsz magadnak, túllontúl ragaszkodsz az egészségedhez, túlságosan függsz az emberektől, feladataidtól.” Stb. A szenvedés az életünkben egy váltoátállítás a Mennyei Atyánk szeretetébe. Azt mondjuk: „Atyám, Te mindezt megteheted, egyetértek Veled.” A fájdalom idején odaajándékozunk magunkat Istennek, és mondjuk: „Atyám, neked szabad. Vegyél engem, és köss oda egészen magadhoz”, ahogyan ezt Flüei Szent Miklós is megfogalmazta.

Sok ember megtapasztalta, hogy a szenvedés nagy nyereséggel jár, nagy áldást hordoz magában, megtisztítja a szívünket. A nehéz keresztet hordozó emberek érettebbek, szerényebbek, nagylelkűbbek, higgadtabbak, türelmesebbek lesznek. Előfordulhat, hogy vágyakozás tör föl a szívünkben egy ilyesfajta szenvedés iránt, hogy utána jobban tudjunk szeretni.

A házastársunk is okozhat nekünk fájdalmat. De ennek a fájdalomnak is lehet jó értelmezése: szeretetünknek önzetlennnek kell lennie. Ott, ahol jól

megértik egymást, ahol a szívek egymásra találhatnak, ahol a szeretet a mozdulatokban, az arckifejezésekben, a viselkedésben kifejezésre jut, fennáll annak a veszélye, hogy idővel magunkat keressük, és természetessé válik az a hatalmas ajándék, hogy szeretnek bennünket. Ezért engedi meg Isten, hogy néha fájdalom érjen minket, ezáltal válik szeretetünk erőssé és önzetlenné. Ez a fajta szenvedés türelmessé tesz: nem várom társamtól, hogy máról holnapra megváltozzon. Egyszerűen: szeretem őt.

A szentmisére való készüléshez magunkkal visszük Isten szavát, azt a szót, melyet a hétköznapiakban hallottunk. Jó lehet ott, ahol jól megértettük egymást, bensőnk szorosan össze volt kötve, ahol házastársunk Isten szeretetének szavát tolmácsolta nekünk az elmúlt héten. Ezért kell átgondolni a szentmise előtt: hol ajándékozott meg a társam az elmúlt héten, hol volt ő Isten szeretetének szava az életemben?

Olykor az a boldogító tapasztalatunk, hogy Isten szava, amelyeket a hétköznapiakban hallottunk, visszaköszönnek a szentmisén az olvasmányokban vagy a szentbeszédben.

Elmondjuk kéréseinket

Isten az Atyánk, mi a gyermekei vagyunk. Ez minden keresztyénre érvényes. Ez ránk, mint házasságban élőkre is vonatkozik. Amikor a szentmisére készülünk, átgondoljuk, milyen kéréseink vannak. Mire szeretnénk különösképpen megkérni az Atyát. Ekkor elsősorban magunkra gondolunk. Vannak kérések, melyek személyes dolgainkról szólnak. Ezeket megoszthatjuk házastársunkkal is. A bizalomnak ez a cselekedete betekintést enged házastársunknak a vágyainkba: sajátjának fogja érezni a kérésünket, velünk együtt könyörög Istennkhöz. Házastársunk az első szólónk Istennél. Mikor mi magunk a házastársunk kérését közvetítjük, személyes szószólói leszünk neki, és együtt megtapasztalhatjuk, milyen jót tett a társammal a Jóisten.

Ezzel a második kört is érintettük, mely átfogja a könyörgéseket: közvetítjük Istennek a társunkat boldoggá tevő kéréseket. Az szép, mikor mi azokat együtt átadjuk a Jóistennek. Például: „Én különösképpen akarom a Jóistentől kérni neki ezt és ezt az ajándékot.” A Jóisten szeretné, ha ez egy kis fáradtságunkba kerülne, és azt gondolja, először cselekedjem én azt, aminek a társam a legjobban örülne.

A könyörgéseink harmadik köre a családukat érinti, a gyermekeinket és mindazokat, akik hozzánk tartoznak. Átgondoljuk értékeiket, hogy lásuk, milyen irányban kezdte el működését bennük a

Jóisten. Tehát elsősorban nem hiányosságaikra kell rákérdoznünk, hanem azt gondoljuk át: Miben nagyok a gyermekeink? Kérjük a Jóistent, hogy abban gazdagodhassanak, amiben már eddig is megajándékozta őket. Hiányosságaik, kívánságaik, törekvéseik, céljaik is helyet kapnak kéréseinkben.

A negyedik kör azon emberek köre, akiket Isten nekünk ajándékozott. Szeretetkötelékben szeretnénk maradni velük, elkísérni őket az „úton”, lelkiileg, szellemileg vezetni, megajándékozni. Ez apostoli feladatunk. Isten ránk bízta őket. Megnevezzük őket, elmondjuk a Szűzanyának a velük kapcsolatos kéréseinket. A szentmisére való felkészüléskor áttekintjük a baráti körünket, átgondoljuk, kinek van a legnagyobb szüksége imádságunkra, kegyelmi ajándéokra.

Az ötödik kör, akikért kéréssel fordulunk az Atyához, a televízióban látott emberek csoportja. Isten szól hozzánk a televízión keresztül. Tágabb értelemben ezek az emberek is apostoli területünkhöz tartoznak, akiket ránk bízott a Jóisten. Őket külön megnevezzük a szentmisében.

Elhozzuk adományainkat

Mi, schönstattiak, újra és újra áldozati adományt ajánlékozunk a Szűzanyának háziszentélyünkben. Életünk e lényegi pontjának bele kell illeszkednie a szentmisébe. Magunkkal visszük az elmúlt hét áldozatait, és odatesszük a pap kezei közé a paténára. Előfordul, hogy valami nehézség adódik az életünkben, melyet még nem „ajánlékoztunk el”, még nem mondtuk a Jóistennek, hogy készen állunk elviselni. Talán a társunk egy gyengeségéről, hibájáról vagy tettéről még nem mondtuk ki: „Igen, Atyám, legyen meg a Te akaratod, függetlenül attól, hogy örömet, szenvedést vagy bánatot okoz nekem.” Azután jön a mise előtti elmélyülés ideje, amikor ezt a nehézséget áldozattá kell emelnünk. Az „áldozat” szó a latin nyelvből származik, és azt jelenti: „felajánlott, felkínált dolog”. A nehézség még nem áldozat. Akkor lesz áldozattá, ha elajánlékozzuk. Ha azt mondjuk a Mennyei Atyánknak: „Igen, Atyám, kérheted tőlem ezt a nehéz feladatot, újra tudok szeretni.”

Az elmúlt életünkben sok olyan „áldozat” van, amelyeket még nem ajánlottunk fel. Csalódások értek, embertársaink megsebeztek minket. Ezeket az eseményeket fel kell dolgoznunk. Gondoskodnunk kell arról, hogy életünk sebhelyei újra szeretetté tudjanak válni. Ezen áldozatokat épp ezekért az emberekért kell odaajánlékoznunk Istennek. Pl.: ha a házastársam fájdalmat okozott nekem, odaajánlé-

kozom a Jóistennek áldozatként, és azt mondom: „Atyám, ezt Neked ajándékozom a társamért.” Emberi természetünk közben remeg egy kicsit, de növekszik is általa. Életünk sebhelyeinek szeretetté kell válnia.

Mindez csak akkor lehetséges, ha összekötjük magunkat Jézus Krisztussal és kereszthalála szenvedéseivel. A Szűzanya a Golgotán elszenvedett fájdalmát a szívünkön át mégegyszer a Mennyei Atyának szeretné ajándékozni.

A sebhelyek életünkben váljanak szeretetté, hogy minden ember javát szolgálhassák. Mindez a Kegyelemek Anyja kegyelmi tökéjéhez való élő hozzájárulás. Így válunk gyümölcsözővé családjunk és sok ember számára. Sokszor egészen kis dolgot vár tőlünk a Jóisten: kevéske türelmet a telefontól, egy barátságos szót gyermekeinkhez, egy szívből jövő igent...

A szentmisére való felkészüléskor átgondoljuk, hogy milyen áldozatot tegyek az oltárra. Vannak speciális áldozatok, melyeket Isten házastársi találkozásainkban és az egymással való kapcsolatainkban mér ránk. Ezek az áldozatok azért léteznek, hogy növekedhessünk a szeretetben. Előfordul, hogy ideig-óráig nem értjük meg egymást, hogy mindketten nehéz keresztet hordozunk családjunkban. Ha együtt készülünk a szentmisére, találunk olyan közös áldozatot az életünkben, melyet szívesen elfogad tőlünk a Jóisten.

Hálaadás

Az elmúlt évtizedekben a szentmisét a „Szent Eucharisztia ünnepeként” is említik. Az „eucharisztia” hálaadást jelent. Miért nevezi az egyház a szentmisét hálaadásnak? Miért beszélünk az eucharisztia ünnepéről?

A születő egyházat különösen megérintette Isten nagy tette. Az első keresztyények megtapasztalták: nagyot művelt velünk az Úristen, és boldogok vagyunk ezáltal. Megszabadultak a bűn terhétől, a halálfélelemtől, a megterhelő törvényektől. Ez a sokoldalú hála jutott kifejezésre a szentmisében. Az emberek hálaadásra gyűltek össze, hogy elmondhassák egymásnak: boldogok vagyunk, mert Isten Jézus Krisztus által kiemelt minket a nyomorúságos emberi létből. Megszabadított minket. Gondoskodik rólunk. Megkönyörül rajtunk. Az Isten jó. Összegyűltek, és visszaemlékeztek Krisztus kínhalálának eseményeire, a megváltásra. Emlékünnepet ültek az utolsó vacsora tiszteletére. A hálaadás középpontja a jelenlevő Jézus Krisztus. A szentmise fő imádsága, a miseliturgia magva a hálaadó imádság: „Méltó és igazságos..., hogy hálát adjunk Neked Urunk, szentséges Atyánk, mindenható örök Isten...” A szentmise hálaadás a Mennyei Atyának azért, amit Jézus Krisztus által tett velünk.

De valóban szívből jövően hálásak vagyunk-e? Megköszönjük-e az Úristennek mindazt, amit értünk tett? Először az emberi hálát kell átéreznünk,

megismernünk, hogy utána az isteni hála érzése is áttörjön szívünkön.

Emberi hálaérzés akkor jön létre, amikor ajándékot kapunk, amikor valami olyan történik velünk, amire régóta áhítozunk, ha veszélyhelyzetből megmenekülünk, ha rendbejönnek a dolgaink, ha ránk mosolyog valaki, akit nagyra becsülünk, ha szeretteinknek jelentünk valamit, ha sok fáradsággal feljutunk a hegy csúcsára, hálásak vagyunk. Át kell gondolnunk magunkban, mikor is voltam életemben hálás. Hol, mikor éltem meg valami olyat, ami drága volt számomra, amikor egészen spontán jött a vágy, hogy köszönetet mondjak mindenért? Bizonyára volt már közös élményünk, megtapasztalásunk, ami életre hívott bennünk ilyesfajta hálaérzetet. Magunkba mélyedünk és átgondoljuk: történt-e valami az elmúlt héten, amiért valóban hálával tartozunk? Minden megélt szép és nagy dolog mögött Mennyei Atyánkat kell látnunk. Ő ajándékoz meg minket mindazzal, ami körülöttünk van: egy szép tájjal, a kék éggel, a sötétzöld fenyőkkel, melyekben gyönyörködhetünk. Ő ajándékoz megérkezést, ha úton vagyunk. A nehézségekkel arra figyelmeztet: bízzunk benne, és ne magunktól, hanem Tőle várjuk a megoldást. Örömeink, boldogságunk mögött Istent fedezzük fel.

Át kell gondolnunk: mit kaptunk ajándékba a Jóistentől az elmúlt héten, amit magunkkal vihetünk a szentmisére. Mert minden nagy dolgot az Atyától kapunk ajándékba Jézus Krisztus kedvéért. Isten a fiára tekint, aki értünk adta életét a keresz-

ten, és az Ő kedvéért fordul szeretettel a többi emberhez. A Szűzanya Jézus édesanyja és segítőtársa a megváltás művében. Az Ő szeretete és jóindulata kíséri hétköznapi életünk legapróbb dolgait. Minden örömünk Jézus Krisztus nagy tetteiben gyökerezik. Ebbe a mélységbe vezet minket a szentmise. Ezért mondunk köszönetet a szentmise imáiban mindazért, amit Isten értünk tett az elmúlt héten, egész életünkben és egykor a Golgotán.

Az Úristen életünk középpontjában

Atyánk és alapítónk iskolájában megtanultuk, hogy Istent komolyan kell vennünk. Felfedezzük Őt hétköznapijaink kis és nagy eseményeiben. Az isteni könyörületesség tengerében úszunk. Abban a tudatban élünk, hogy velünk van, felénk fordul, kitölti egész életünket.

Az élet Istene a szív Istenévé válik. Megérint, betölt minket, dicsősége otthonává tesz. Szívük szentély, elidőzünk nála. A szüntelenül ajándékozó Isten életünk végén a legdrágábbal ajándékoz meg minket: saját magával. Istenünk önmagát ajándékozta nekünk, és szívünkben lakozik. Mi a Szentlélek temploma vagyunk. Benne vagyunk, ő pedig bennünk. Ezt csak a halálos bűn szakíthatja ketté. Ekkor is megmarad nekünk az irgalom. Az Úristen

az életünk középpontjában van. Ez az emberek közösségére is érvényes. „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) Mit jelent Jézus nevében együtt lenni? Azt jelenti, hogy Jézussal együtt egészen Istenre kell hangolódnunk, meg kell nyílnunk Neki. Ha a közösség a gyakorlatban éli a hitet, akkor cselekszik általunk az Úristen.

A házasságban élőkre ez hangsúlyozottan vonatkozik. A házasság szentség, élő szentség, melyben Isten lakozik. A házasság akkor is szentség, ha nem is gondolunk rá. Isten imádatának a házasság keretein belül még nem sok formája alakult ki. Ezen a területen az egyház a kezdeteknél tart. Nagy feladat áll előttünk. Szakítsunk időt, időzzünk el az Úristennél, aki életünk középpontja!

Az átváltoztatás a szentmise csúcspontja: az Úristen hívei életének középpontjába lép. Jelenléte közvetlenné válik a kenyér és bor színében megtestesülve. A középpontban van az ő nagy és szent cselekedetével: „Ez az én testem, mely értetek adatik. Ez az én vérem, mely értetek kionttatik.” (Vö. 1Kor 11,24) Újra és újra odaajándékozza magát nekünk és értünk a Mennyei Atyának, és Őmiatta fordul hozzánk teljes szeretetével az Atya. Átölel, teljesen betölt. Így lesz Krisztus az átváltoztatás által jelenvalóvá az Egyházban. Jézus meghagyta: „Ezt cselekedjétek az emlékezetemre!” (1Kor 11,24) Ha mint házaspár veszünk részt a szentmisén, az Úristen lép újra közénk. Az Atyaisten Jézus Krisztus kedvéért a harmadik személy házasságunk szövet-

ségében. Isten belép házasságunk szövetségébe, szeretetével betölti közösségünket.

Ha felkészülünk a szentmisére, különösen az átváltoztatásra, időt szakítunk egymás számára, amit együtt töltünk el a háziszentélyünkben. Elidőzünk ott, és emlékezünk. Talán el is imádkozunk egy röpmát, melyet rövid csend követ. Az ima így hangozhat: „Mennyei Atyánk! Fiad, Jézus Krisztus az életünk középpontjában lakozik. Sohasem vagyunk egyedül. Házasságunk szentség. Krisztus teljesen betölt minket, Te hozzánk fordulsz a szeretetteddel. Velünk vagy nagy Istenünk, Te vagy a harmadik személy házasságunk szövetségében. Szeretnénk elidőzni Nálad, Krisztusban és Krisztussal az mondani Neked, hogy boldogok vagyunk, mert itt vagy. Megengedjük Égi Édesanyánknak és Királynőnknek, hogy vezéreljen minket, hogy minél jobban szerethessünk Téged és egymást. Ámen.”

Egyesülés Jézus Krisztussal az Oltáriszentségben

A „kommunio” latin szó, közösséget jelent. A nyelvhasználatban gyakran szerepel. (Kommunikáció, telekommunikáció – összeköttetés, közösség, egyesítés.) Az egyház tanításával összefüggésben a

„communio” szó lényegében belső közösséget jelent, közösséget, melynek az Úristen áll a közép-pontjában, de amely az emberek egymás közötti közössége is. A közösség a közös lakomában nyilvánul meg. Együtt étkezünk. Erőtéljes kifejezőereje van az egy kenyér szétosztásának, illetve az egy helyből való ivásnak, amikor két szín alatt áldozunk.

Hogyan készülünk föl a szentáldozásra? Hogyan lehet a szentáldozás a házaspár számára még gyümölcsözőbb, hatékonyabb?

Megpróbáljuk megízlelni, mit jelent az emberek számára a közösség. A legbensőbb közösség az anya–gyermek kapcsolat, amikor az édesanya a gyermekét még a szíve alatt hordja. Mindkettőjüknek egy és ugyanaz a vérkeringése. Az anya azokból az élethez szükséges energiákból táplálja magát, amellyel ő rendelkezik. A közösségnek ebből a formájából hiányzik valami. A gyermek még nem tud gondolkodni. Még nem tudja átölelni az édesanyja nyakát. Ez csak később következik be, amikor a gyermek az első felismeréseiről ad jelet. Mosolyog, ha meglátja édesanyja arcát, később az ölébe ül és átöleli őt.

Nagyobb és mélyebb a közösség a felnőtteknél, akik egymás felé fordulnak. Nagyon jó, ha nem kell sokat beszélni, legalábbis nem a lelki egyesülés folyamatáról. Előfordulhat ilyesmi munka közben, egy kettesben tett séta közben, vagy ha egymás társaságában csendben elidőzünk. „Én benned, te bennem, mindketten egymásban.” Ha a lélek ilyen kö-

zösségét kapta ajándékba az ember, szeretne minden mással felhagyni, és csak a másikkal tölteni az idejét.

A házastársi közösségnek különleges karaktere van. Egészen egymásért létezhetünk. Testi mivoltunkban is a tökéletes egymásnak ajándékozás élményét élhetjük meg. A házasságban történő egyesülés tökéletes kétoldalú egymásnak ajándékozás és elfogadás. Tudatosul bennünk: egymáshoz tartozunk, teljesen egymáséi vagyunk.

Az emberi közösség, a lelki egymásban létezés akkor válik igazán széppé, amikor ez a másik szolgálatában nyilvánul meg: egymásban és egymásért élni! A házasság keretein belül történő találkozás olyan önzetlen egyesülés, melynek célja, lényege a gyermek. A házaspár nagyobb cél szolgálatában áll. Életet akarnak ajándékozni. A kölcsönös szeretet az alapja, kútforrása gyermekeink életének. A kommunio, a közösség mindig tágabb, mint azok köre, akiket közvetlenül érint. A szentmise az egész egyházközség ünnepe, nemcsak az éppen jelenlevőké.

A szentmisében magunkhoz vesszük az oltáriszentséget. Az Úristen egészen eggyé akar válni velünk. Elvisszük Neki szeretetünk legszebb elmúlt heti élményeit, történéseit. Ez lehet a gyengédség élménye is. Az Úristen eggyé válik velünk, mi benne újra egymáséi leszünk. Sosem vagyunk annyira közel egymáshoz, mint amikor együtt vagyunk a szentmisén. A kenyér, amelyet mindketten megosztunk egymással, egyesít bennünket.

Előfordul, hogy „egységérzésünk” komoly áldozatok eredménye. Közös birkóztunk meg valamilyen nehézséggel, vagy nagy küzdelmek árán újra igent mondtunk egymásnak, vagy a gyermekeinkkel megélt közös öröm tölt el bennünket stb. Olyan élményt vigyünk az Oltáriszentség fogadására, amely mélyen összeköt minket. A megélt egységet még jobban elmélyíthetjük az Oltáriszentségben. Jézus mondja: „Legyetek egyek, egymással és egymásért élő lelki közösség!” A nagy feladatok megoldásakor mindketten mély egységet élhetünk meg.

Az ember nemcsak férfiként és asszonyként ember. A házaspár férfi és nő kettős egysége. A teljes emberi élet ott adott, ahol a férfi és nő szeretetben köti össze életét egymással. A letűnt idők nagy kultúrai bizonyítják a férfi és a nő kettős egységét. A politikai életben is beszélünk királyról és királynéről, a mezőgazdaságban parasztról és parasztasszonyról. A kis kézművesüzemeket házaspárok irányították. Ez a férfiúi és női egység a politikai és gazdasági ténykedésben egyaránt elveszett. Korunkban egyoldalú férfielvűséggel, vagy némely foglalkozásnál egyoldalú női princípiummal találkozunk. A kettős egységet visszaállítani a Schönstatti Családmozgalom egyik nagy küldetése. Nem csupán jámborsági feladatról van szó, hanem világtörténelmi feladatról.

Ha Jézus életünk középpontjába lép, ha befogadjuk az Oltáriszentséget, egyrészt személyes élményben részesülünk: szívünk megújul a szentségben. De közösségi élményben is: egyesít minket

magával a szeretetben, vagy egyesít egy nagy közös feladatban. Az Úristen élő, minket összekötő erő. Az Oltáriszentség befogadása növeli az egymás iránti szeretetünket, és gyümölcsözővé teszi közös munkálkodásunkat. Kérdezzük meg magunktól: melyik egységélményt kapcsoljuk össze ezúttal a szentmisével?

Elbocsáttatunk

A szentmiséről kilépünk a hétköznapiakba. Az Úristen nálunk lakozik, velünk jön, erőt ad nekünk. Elkísér minket. A szentmise végén gondoljunk arra, hova küld bennünket az Jóisten, hova visszük magunkkal az isteni áldást. Atyánk és alapítónk végső elmélkedésében — „Útban az ég felé” — végiggondolja, hogy a szentmise egyes részei visszhangra találnak a hétköznapiakban. Mi is elmélkedhetünk: milyen vétkek, bűn okoz gondot, melyet az elkövetkező héten meg akarunk osztani az Irgalom Atyjával. Mely területen kell figyelnünk az isteni vezetés jeleire? Mik a kéréseink, nagy céljaink? Milyen áldozatot akarunk magunkkal hozni? Együtt átgondoljuk: hova indulunk, hova bocsáttatunk el?

